

кръвъ още. Браво, Тза-еръ! — За това утрѣ ще дойдешъ съ мене въ града, на пазаря.

— Ай, урра! — извика момчето и подскочи.

А стариятъ Уей-лонгъ го потупа по гърба и му каза съ своя треперещъ гласъ:

— Ахъ, само да се свърши еднажъ съ тая проклѣта лисича история!

Върѣйки голѣмата умора отъ пжтя нашиятъ Тза-еръ дълго не можа да заспи. — Прѣсна кръвъ... бѣ казалъ бащата. — Значи, утрѣ... утрѣ човѣкъ може да трѣгне по слѣдитѣ... Само че това трѣбва да стане рано, прѣди още да е миналъ човѣкъ или кола; иначе всичко е изгубено — слѣдитѣ ще се затриятъ. Тѣй си мислѣше Тза-еръ и още прѣди да се покажатъ първитѣ бѣлѣзи на новия день, бѣше вече на кракъ. Той пхна ножа въ широкия ржавъ на дрехата си и тихичко се промъкна да вратата. И наистина, на пжтя съвсѣмъ ясно личеше едно голѣмо тъмно петно, по-натамъ друго; послѣ петната завиха задъ кжщата, не изъ улицата, а къмъ близкитѣ селски дворове, глѣхнали въ бурениякъ и гжсти храсталаци. Тза-еръ прослѣди петната добрѣ: тѣ възвиваха къмъ високата ограда, която обикаляше широкия паркъ и градината на вуйчо Хо и тукъ на едно мѣсто, дѣто оградата бѣ по-ниска, петната изчезнаха. Той се прѣмѣтна отатѣкъ, но — ахъ! — никакви петна се не виждаха вече: тукъ се започваше най-гжстата, почти непроходима частъ на парка; тукъ всичко бѣ тѣй обраснало съ диви храсталаци, тѣй се бѣ сплѣло, че едвали можеше човѣшки кракъ да стжпи — мѣстото бѣ вече непроходимо.

Но Тза-еръ го познаваше: колко пжти е идвалъ той до тукъ съ братовчедкитѣ си! Той наведе глава,